

[Ebba Strange.]

samfundsform, hvor det i højere grad er de stærke, der får magten.

Som jeg sagde før, må vi i et land som Danmark betragte statsapparatet og folketinget som kapitalens beskyttere, men inden for denne ramme er der forskelle, og disse forskelle kommer til udtryk ved en finanslovføststemning.

Vi har – som jeg også sagde i går – efter at valget var overstået, et par gange nævnt, at der nu var kommet et nyt flertal i folketinget. Jeg har med interesse i dag læst hr. Ib Christensens column i Information, hvor han skriver noget om, at nu må vi snart se at få taget fat på jordpolitikken og på spekulationerne i jord og fast ejendom. Det vil vi stadig væk gerne, men vi er bekymrede over at se, at retsforbundet kombinerer denne efter vores mening rimelige jordpolitik med en meget restriktiv kulturpolitik og uddannelsespolitik ved at deltage i nedskæringerne på de områder, der for os er helt afgørende.

Vi har fra SFs side peget på en socialdemokratisk regering. Efter det vi har oplevet her i går og i dag, ønsker vi ikke, at denne opgave skal overtages af de partier, der sidder til højre i salen. Vi kan ikke gå ind for det finanslovsforslag, vi har til afstemning, for vi har vendt os imod både septemberforlig, augustforlig og februarforlig, men som sagt ønsker vi ikke, at det er højre side i salen, der skal overtage styret her i folketinget. Derfor vil vi undlade at stemme om det finanslovsforslag, der foreligger.

Freddy Madsen (DKP):

Vi bemærkede under åbningsdebatten, at statsministeren lagde megen vægt på, at samarbejdet mellem partier skal være baseret på en helhed, og han udtrykte det, som det er bekendt, ved, at man må tage det sure med det søde.

Nu har vi altså været igennem en række afstemninger om ændringsforslag til finanslovsforslaget, og dér har vi mærket os, at på nogle områder har regeringens forligspartnere ment, at de måtte have særstandpunkter, og har fremsat ændringsforslag, der vel i kroner og øre ikke betyder så forfærdelig meget, men som i deres principielle holdning til spørgsmålet om udviklingshjælp, om en række kulturforanstaltninger osv. dog har en afgørende principiel baggrund.

Derfor er det også rimeligt på dette grundlag at spørge: er helheden nu brudt? Kan man nu ikke længere regne med, at der eksisterer en helhed på dette område? Det er naturligvis ikke de store ting, men det er dog alligevel de store ting, fordi det samarbejde, som augustforligspartierne er udtryk for, på en række områder har forårsaget en række ulykker, som vi af mange gode grunde er modstandere af. Også på baggrund af, hvad der gik forud for folketingsvalget, med de mange gange, hvor hr. Jens Møller og hr. Brusvang har optrådt provokerende over for samarbejdet, må det være rimeligt at spørge: hvor lang tid vil det store arbejderparti fortsætte med at lade sig spille på næsen af disse små borgerlige partier? Det er et relevant spørgsmål, set først og fremmest i relation til de vælgere, der afgav deres stemmer på socialdemokratiet.

Ellers rejser afstemningerne om ændringsforslagene en lang række andre interessante problemer. Vi kan nok en gang konstatere, at vi har fået en finanslov med et underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet på omkring 10 mia kr. Det anser vi ikke for nogen ulykke. På de givne betingelser må vi erkende, at den forbrugsudvidelse, som det er udtryk for, er en nødvendig foranstaltning i en tid med stor arbejdsløshed.

Vi finder det heller ikke uforståeligt, at regeringen, der jo klart accepterer at måtte udøve sin virksomhed med accept af den kapitalistiske markedøkonomi, mener, at man må gøre forsøg på at inddrage den likviditet, der på den måde pumpes ud i samfundet. Hidtil har finansministeren søgt at løse problemet ved udstedelse af de kortfristede statslånsbeviser til høj rente, som har tjent det dobbelte formål at give ledig kapital et tilfredsstillende afkast og hindre, at det blev til et tryk og spekulation imod kronen.

Men det er jo ingen hemmelighed, at der står megen strid om, hvorvidt denne fremgangsmåde er gangbar i det lange løb. Dér har nationalbankdirektørens åbenmundethed jo bidraget til, at der er kommet diskussion om disse ting. Man har naturligvis forsøgt at tilsløre hans udtalelser, når han har sagt, at man i den videre udvikling må foretrække en finanspolitisk stramning for at give mulighed for en pengepolitisk lempelse. Det er blevet sagt, at han ikke mente, at det var sådan en helt aktuel politik, det var på lidt længere sigt.